

Paul Claudel | Procesni obrednik v pozdrav novemu stoletju

Domoljena je maša, pojdimo, končano je dejanje milosti!
Procedamus in pace in nomine Domini!

Kakor gobavec, katerega koža je znova zdrava in so mu tvori spet
posušeni,

Kakor človek, ki gre v miru, ko so mu grehi odpuščeni,

Kakor Elija, ki je šel proti božji gori Horebu trideset dni nekoč,
Ko mu je dal pod ognjem naglo pečeni kruh moč,

In kakor Hebrejci, ki so s palico v rokah, kot je velel obredni ukaz,
Jedli stojé in pripravljenih nog za odhod Jagnje v velikonočni čas,

Kakor starodavni očaki, ki so bežali iz Sodome, išoč pod vejevjem
in šotorom zavetišča:

Tako romamo tudi mi, ker nimamo tukaj stalnega bivališča.

Davi smo jedli v hiši našega Očeta,
Prenebogljeni za tako velik praznik in za jed, ki je sveta,

Kajti to je resnično telo Našega Gospoda Jezusa Kristusa in Nje-
gova kri,

Ki je prostovoljno umrl za nas grešnike tako kot v Pismu stoji.

Malo sinov je ostalo zvestih, toda ko bo nas še manj, se za neomaj-
nost naše vere ne bojim,

Kajti obljuje božje ne preminejo, človeške besede pa so le veter in dim,

Kratek zasmeh kot trnja prasket v plamenu.

Toda kruh, ki smo ga jedli, je meso in kri Sina božjega, ki nam ga
je v jed namenil.

Gospod, nisem vreden, da bi Tebi pod svojo streho zavetje dal,
Toda, reci le besedo, in ta, ki ga ljubiš, bo zdrav!

In sedaj je maša domoljena, najgloblje dejanje milosti je darovano.
Pojdimo v imenu božjem skozi odprta vrata na plano.

Teško je zapustiti v tabernaklju Tvojega prestolovanja kraj
In iti spet na staro pot v negotovost, izdajalstvo in ovire nazaj,

Zamenjati šum sveta z večnostjo, ki v Tvojih besedah polje.
Toda mi Te molimo zaradi Tvoje takšne volje.

Presrečen ta, ki je deležen Tvojega keliha in za katerega se je v
Tvojem svetišču pretrgalo zagrinjalo.
Toda še mnogo poti je pred nami ostalo.

Čaka nas zunanji svet in v njem naše laične dolžnosti:
Brez prezira bližnjega, z ljubeznijo do bližnjega — če to morem —
brez krivične strasti, predati se krotkosti,

Izpolnjujoč deset božjih zapovedi tako, da je videti, kakor da ne
vem, da jih izpolnujem,
Opravljaajoč svojo jutranjo in večerno molitev in dajajoč vsakemu,
kar mu dolgujem.

Glej zemljo, prav vso pod soncem, in luno, ki menja noč in dan,
Zemljo z vsemi njenimi pridelki, nad njo nebo in okrog morja
brezmejno plan!

Verujem, da je Bog res tu, čeprav mi je skrit,
Kot je v srcu Device brez greha in kot je v nebesih, kjer Ga obdaja
vseh njegovih angelov svit,
On je prav tako tu, na kolodvoru, v tovarni, v jaslicah, v zraku,
v kleti, poln Ga je zid.

Hvalite, nebo in zemlja, Gospoda!
Hvalite, dela jutra in večera, Gospoda!

Kyrie eleison!
Christe eleison!
Kyrie eleison!

Kakor duhovščina in verniki pri vsaki teh treh prošenj
Gredo v procesiji čez travnik, z jutranjo vlago oróšen,
Proseč za božji blagoslov za čas setev in žetev in košenj,

Tako mi na ta sveti dan Vnebovzetja gremo naproti
Zemlji in letu, ki je med nas prišlo v svoji polnóti.

Na ta dan popolne zrelosti med setvijo in trgatvijo,
Ko je Marija, Mati božja — vse je bilo dopolnjeno — umrla sredi
dvanajst apostolov in so jo angeli nesli v nebo.

Eno pšenično zrno je rodilo trideset in drugo šestdeset in drugo je
sto zrn rodilo,
Toda šestdeset, trideset ali sto, vse je doseženo in ne bo več pre-
koračeno število.

Vsaka stvar je ustavljena, vsaka stvar se je v svojem sadu dovršila,
Vsa setev je sojena v setvi, ki je iz nje vzklila.

To je Sodni dan, ko Gospod vso zemljo s pogledom presune
In mora oskrbnik pokazati lastniku svoje račune.

Pojdimo naprej, brez strahu sredi te svečane porote,
Gledajoč delo svojih rok in na njem blagoslov božje dobrote,

Vedoč, da oblika tega sveta preide, kot preide žetev zrela,
Toda mi smo Tvoji otroci in začetek Tvojega stvariteljskega dela.

Naš čas bo kmalu prišel, da bomo v Tvoji žitnici in v Tvojem
skednju zbrani,
Ko se nam slava živega Boga kot grom in tresk oznani!

Tako kot blisk, ki razsvetli naenkrat vzhod in zahod,
Se bo prikazal na oblakih, da sodi žive in mrtve, Gospod.

Dobre bo dal na svojo desnico, slabe na svojo levico.
Gospod, daj, da pridem na Tvojo desnico in ne na Tvojo levico!

Ni moja stvar, da razumem, ampak da molim v ljubezni in strahu
Gospoda.

Daj, da Te vidim, Gospod Jezus, s temi očmi na dan Tvojega dru-
gega prihoda!

Prokleti, v večni ogenj, pripravljen demonu in njegovim angelom,
se poberite!

Pridite, ljubljenci mojega Očeta in vi, ki ste lačni in žejni, jejte
in pijte!

Sveta Mati božja, prosi za nas!

Vsi sveti angeli in nadangeli, prosite za nas!

Vsi sveti apostoli in evangelisti, prosite za nas!

Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Vsi sveti učenci in spoznavalci, prosite za nas!

Vse svete device in vdove, prosite za nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite za nas!

Ne bojmo se torej ničesar! Kaj nam morejo ljudje, ko je Vse-
mogočni z nami?

Mar nismo več kakor mnogo teh majhnih ptic, ki jih prodajajo
dvanajst za novčič na krami?

Če je teža ure težka in če so ljudje tečni,
Bo to kmalu prešlo. In kako je to malo, kar trpiš, se Ti bo pokazalo
v slavi večni.

Ne delaj samemu sebi težav in stvarim, ki jih ješ in piješ sleherni
dan,

Glej ptice na polju, ki ne orjejo in je prazen njihov hram,

In lilije na polju, ki so lepše kot Salomon v svoji slavi!
More obraz lagati zrcalu, moreš dodati komolec svoji postavi?

Ne muči se in ne bodi samemu sebi v nadlego, ampak išči najprej
božje kraljestvo, njegovo pravico in njegovo slavo.
Ostalo je malo, saj ima vsak dan svojo težavo.

In življenje je več kakor kruh, več kot obleka telo.
V miru sem z vsemi bitji, ki jih objema nebo!

Polovica mojega življenja je že prešla in za njo sem za vedno
poravnal,

Ne bo se začelo več, konec poti in dneva sem pred seboj spoznal.

In glej, pred menoj že od začetka sveta do naših dni v sprevedu
Vsi patriarhi in svetniki gredo, kot si slede rod po rodu:

Abraham genuit Isaac, Isaac autem genuit Jacob, Jacob autem
genuit Judam et fratres ejus,
Et post multas generationes Jacob iterum genuit Joseph virum
Mariae de qua natus est Christus.

Vidim svetega Petra križanega in svetega Pavla, svojega patrona,
Ki je pisal pisma o maši in ki je bil obglavljen za vladanja Neróna.

Vidim Štefana, polnega milosti in moči; tu so vsi mučenci, Judje,
krivoverci in pogani,
Ki so po imenih knjigi življenja in našim diptihom znani.

Vidim določevalce vere, učenike vseh cerkvenih zborov svetih,
Papeže, ki se niso bali divjih tiranov in ne bednih in slabotnih
množic razvnetih.

Nisi nam zapovedal zmagati, ampak premagan ne biti!
In zaklad vere, ki smo jo dobili, nedotaknjen ohraniti.

Vidim brezmejnost vseh svojih bratov, živih in mrtvih, soglasnost
katoliških ljudi,
Dvanajst združenih Izraelovih rodov in tri Cerkve v eni sami
baziliki.

Vidim premagan svet in strmoglavljena je Satanova slava.
Vidim Jeruzalem, ki je zgrajen kot trdnjava!

Vidim Vizijo Miru, kjer se oči več ne solzijo,
kjer so ubogi povišani in se revni krepijo,
Vidim pred seboj stvari, ki si mi kar verjetne ne zdiyo.

Vidim vse svetnike iz koledarja, razdeljene na leto in dan,
Svetnike zime in vročih dni in te, ki naznanjajo odhod živine na
pašo in košnjo poljan,
Sveti Medard in sveti Barnaba, sveta Krišpin in Krišpinjan,

Sveti Martin in sveti Vincenc, zaščitnik vinogradnikov, sveti Ma-
karij, ki je zavetnik trga Fère-en-Tardenois,*
Sveta Lucija v decembru, ko je dolžina dneva najbolj kratka.

* Pesnikov rodni kraj. (Op. prev.)

Najdaljši dan bo prišel, ki bo dan moje smrti,
Dan teme bo prišel, ko bom prešel prag smrti!

Na ta dan, ko naj moja duša ne pride v kraj, kjer vedno samo noč je,
Naj jo praporščak Mihael položi v Abrahamovo naročje!

Toda, česa bi se bal, ko vidim pred seboj mučence in vse te duše,
ki so v tišini do konca svojo dolgo dolžnost opravljale,
In skupino vseh svojih mater in sester, vse plemenite žene, ki so
v Gospodu zaspale.

S skromnim zaupanjem gredo pred menoj.
Ena se često obrne in me pogleda s svojimi očmi, iz katerih žari
nebeške luči soj!

In tisti, ki me je spovedal po toliko letih žalostnega delirija —
sveti svečenik,
In mrtvih staršev, ki me gledajo s sladkim nasmehom, se pred mano
oživlja lik,

Rekoč: slédi nam, sin naše krvi, in sprejmi to dediščino, ki je tvoja
last,
In drži prisego svojega krsta in svojega krščanskega imena čast.

Za sabo vidim vse to, kar se je z mano začelo, po letih, mescih in
dnevih izvršeno,
Vse to, kar je zvezano z menoj in je z menoj za vedno eno.

Gledam in vidim vsa svoja leta za seboj in vsa svoja dobra in slaba
dejanja,
Slaba, ki se jih sramujem, in dobra, ki mi niso znana.

Slaba je zbrisala pokora in Kristusova kri;
Če sem pa storil kakšno dobro delo, naj mu Bog rast podeli!

Vidim za seboj stvari, ki sem jih napravil, in vidim, kako začenjajo
živeti
Kali, ki poganjajo, in rodovi, ki se dvigajo, da nadaljujejo pot moj
začeti.

Dajem mir, nad mano je mirnost vseh mojih brezimernih bratov
razlita,
Ki rastejo z menoj v Tvoji dobroti, kot rastejo ista žita.

Kakor se raztezajo neizmerne enake žetve v moji rodni pokrajini,
Tam, kjer se Oise in Aisne brez vsakega trepeta združita, kot dva
poročenca globoka zakonska ljubezen zedini.

Vidim svojo ženo poleg sebe in vidim svojega otroka, vedro se
smejočega,
Ki brca v svoji zibelki na vse strani in se na glas veseli sonca vzhajajočega;

Cvrči v vzhajajoče sonce, njegovo srce je polno nedolžnega vzradoščenja,
Ker ga Bog ni ustvaril za smrt, ampak za živo vizijo življenja!

Hvalimo Te, Gospod. Blagoslavljam Te. Molimo Te.
Zahvaljujemo se Ti zaradi Tvoje velike slave!

Zahvaljujem se Ti na zemlji, iz katere sem izšel, stoječ zravnano,
Na ta dan, ki ni ne včeraj, ne jutri, ampak današnji dan.

Verujem, ne da bi menjal črko tega, kar so verovali pred menoj
očetje moji,
Izpovedujoč Jezusa, ki je umrl na križu, Odrešenika ljudi,

Izpovedujoč Očeta, ki je Bog, in Sina, ki je Bog, in Svetega Duha,
ki je Bog,
In vendar ni treh bogov, ampak je en sam Bog,

In Očeta, ki je večen, in Sina, ki je večen, in Svetega Duha, ki je
večen,
In vendar ne tri večne, ampak enega samega Boga, ki je večen;

In Očeta, ki rodi, in Sina, ki je rojen in ki živi v vek iz veka,
In Svetega Duha, ki ne rodi in ni rojen, ampak iz Očeta in Sina
poteka.

Shanhaikwan, 1907.

Poslovenil Tone Čokan.